

Deixar Twitter

«Les xarxes fan emergir certs trets de caràcter però també et permeten ser un altre personatge que no és el teu quotidià»

S'ha explicat fins a l'avorriment: les eines no són bones ni dolentes per si soles. Un ganivet pot servir per untar mantega o per clavar-lo a algú (que em perdonin els barcelonins). La culpa no és del ganivet sinó dels que la utilitzen.

Als Estats Units després d'un nou episodi de violència i mort, Donald Trump, el president-troll, ha posat el focus sobre les pel·lícules i els videojocs. Allò de l'assassí de la katana de fa anys: el problema no eren els seus desequilibris sinó que jugués a rol. Té nassos i és simptomàtic que el problema per a Trump sigui l'accés a la cultura i no l'accés a les armes.

Amb Twitter i per extensió les xarxes socials passa una mica el mateix. La qüestió rau en com utilitzes l'eina. A Catalunya estem usant Twitter com a plaça política. I això ha permès que funcioni com a lloc de trobada i confrontació de diversos actors que altrament no haurien coincidit. Emprar un espai on bàsicament es parla de "jo" per, teòricament, construir un "nosaltres".

Aquesta xarxa té un punt horitzontal i democràtic divertit on tothom pot escriure el mateix nombre de caràcters i per tant té l'aparença que qui sigui qui sigui ho pot saber tot i ser expert en allò que digui. M'hi compto. Llegint la meua línia temporal i les respostes de Twitter ho rebo tot com si qui m'escriu en sabés més que no pas jo de qualsevol tema. Problemes de ser català i voler agradar, suposo. Potser perquè és cert.

Penso també en el líder dels Verds alemanys, Robert Habeck, que a començaments d'any va anunciar que "deixava" Twitter perquè l'abocava a actuar de manera agressiva i polemista. Em pregunto: El mitjà, l'eina, et fa actuar d'una manera? El cotxe et "demana" córrer? Potser sí. O potser el cotxe o Twitter, et fa sortir trets de caràcter que ja tens i els amplia segons el context.

En el meu cas (ara parla d'ell com si estigués a Twitter i fos interessant) cada cop que faig vacances pateixo el mateix procés. M'adono que no estar actualitzat i connectat cada 5 minuts no em fa perdre criteri i que em fa guanyar temps per a altres activitats. Twitter, com els amants, demanen temps i constància.

De vegades també donem molta importància a les xarxes com si fossin un món molt transcendent i que canvia percepcions. Diversos estudis deixen clar que en realitat a les xarxes no hi anem a ampliar-hi horitzons sinó només a confirmar allò que ja creiem.

Per a la meua feina, Twitter, Whatsapp o Instagram són eines imprescindibles i que em fan fàcil el dia a dia. Arribarà setembre i tornaré al meu tic habitual de prémer el botó de l'app en qüestió.

Les xarxes fan emergir certs trets de caràcter però també et permeten ser un altre personatge que no és el teu quotidià. Però a xarxes tot queda enregistrat i fora de context. He sigut cínic, demagògic, masclista i condescendent a Twitter. I l'eina no disculpa el meu comportament. I no m'és igual. Perquè jo voldria transmetre un altre tipus de trets del meu caràcter.

Potser el que caldria, abans de fer servir qualsevol eina és pensar perquè la volem utilitzar. Quin és el nostre objectiu? Potser només és un divertiment. Potser informar-nos per una via no oficial. Potser hi volem ventilar frustracions. Potser només follar. Potser només ser escoltats. Potser només parar l'orella i no sentir-nos sols.